

Yıllar yıllar önce, ilk yazılarını okuduğumdan beri aynı kumaştan kesildiğimizi düşündüğüm için yazmakta tereddüt ettim ve yine aynı kumaştan kesildiğimiz için, hayır demem mümkün değildi.

Biraz kendime yazmış gibi olacağım bunu, istediğim kadar güzel olmayacak, kıymetini de anlatmayacak. (Adaşım okuyor mu acaba? Bir sabah telefon eder mi bunun için?)

Egomuzla mücadele ediyoruz, daha basit olalım, daha az tüketelim, daha sade yaşayalım ve insanlarla aramızdaki ilişkiler de daha düzgün olsun istiyoruz. Basit olsun. Herkes seni, senin onları sevdiğin kadar sevsin ve sen de kendini onların seni sevdiği kadar sev... Böyle olmuyor, egomuzla mücadele ediyoruz ama mücadele bize yeni bir ego veriyor, daha müphem, daha saydam, daha kaygan bir ego.

Bu gizli egonun, *dünyayı basitleştirelim* egosunun, bizi *daha iyi* yapmadığını görüyoruz. Daha doğrusu, insanlara bakıyoruz ve bizden *daha iyilermiş* gibi duruyorlar. Kitaplarda yazanları yapıyoruz, aklımızın erdiği kadar dünyaya dünya gibi, ahirete ahiret gibi, insanlara da insan gibi davranıyoruz ama elde ettiğimiz hüsrana ve kaygıya. *Neyi yanlış yapıyorum* kaygısı, *neden olması gerektiği gibi olmuyor* kaygısı.

Kitapta yazan kurallarla değil, bizim bilmediğimiz, hazların, kıskançlıkların, kötülüklerin, zaafaların dünyamızı şekillendirdiğini görüyoruz. Kuralsız, sadece gelip geçici, elle tutulmaz, dile getirilmez, karanlıklar ve dumanlar içinde bir dünya. Kendimizden, kendi içimizden bildiğimiz bir dünya bu, tabii, ancak biz bunu terbiye etmek için büyük bedeller ödemişken... İnsanların tam da bizim uzaklaşmaya çalıştığımız kavgayı dünyanın merkezine getirmeleri haksızlık değil mi?

Tabii ki, haklılığın da, mutluluğun da aslında *bizim* olmadığını düşünmeye başlıyoruz. Sana telkin verenler tam da söylediklerinin tersini yapıyor, bunu görüyorsun, belki ben de dahil. Bunu gördükten sonra hala *oyunda* olmaya çalışmak, insanın kendisiyle olan mücadelesini yenik kapatması demek. *Dünya asla iyi bir yer olmayacak ama bu mühim değil.*

Mühim mi, değil mi? Dünya ne kadar umurumuzda olmalı? Bizi ne kadar bilmeli, biz onu ne kadar bilmeliyiz?

Çıktığım yer bana kendimle artık o kadar uğraşmamayı söylüyor. Arızalarım var, mükemmel değilim, yalan söylemem gerektiğinde, herkesten biraz daha az ama yine de söylerim, ahlak konusundaki derin tutumum tüm dünyayla baş edecek kadar kuvvetli değil ve insanların oynadığı sair sosyal oyunlarda hayatta kalmak için, *kötülükle uzlaşmanın* mecburiyet haline geldiğini görüyorum. Ayrıca iyilik niyetine yapılanların da çok defa kötülüğe hizmet edebildiğini gördüğüm için, sanırım, umudumu kaybettim.

Bu umutsuzluk içinde nasıl yolumuzu bulacağız? Mutluluktan vazgeçip, mutsuzluğu mu kutsayacağız? İnsanların asıl vazifesinin hakikati bilmek olduğunu iddia edip, diğer kısımları, insani ihtiyaçları boş mu vereceğiz? Yoksa boşvermiş görüldüğümüz halde, o basit ihtiyaçları, ilgi ihtiyacımızı, sevgi ihtiyacımızı ve sair *bedensel ihtiyaçları* karşılamak için bu büyük lafları suistimal mi edeceğiz?

Nereye gitmeliyiz, hangi dalı tutmalıyız? Tereddüt etmekte haklı mıyız, yoksa sadece tembelliğimize

ve anlayışsızlığımıza kılıf mı arıyoruz? İnsanların bildiği ama bizim görmediğimiz şey ne, veya, belki bizim gördüğümüz ve onları görmediği?

Yaşım kırka geldi ve artık insanlarla bunun pazarlığını yapmanın manası olmadığını görüyorum. Yazıyor olmamın, hala yazıyor olmamın sebebi de bu: Pazarlık yapmıyorum, söyleyeceğimi söylüyorum, senin gibi iki üç kişi okuyor ve bu bana, o akşamı geçirecek kadar *anlam* veriyor. Çok büyük anlamlar peşinde değilim, ufak bir insan olduğumu kabul edince, ufak anlamlar da yetmeye başlıyor.

Bir de tabii çocuklar.

Anlamadığım şekilde dünyanın merkezine, bu saftirik ve muhtemelen onları ne kadar sevdiğimi asla anlamayacak miniklerin girmiş olmasından şaşkırım. Sorsan çok manasız, neticede, dünyadaki yedi milyar insanın çoğunun herhangi önemli bir gayret göstermeden meydana getirebildiği ve bununla beraber, bu aleladelik içinde tüm *gerginliğime* deva bulduğum ufaklıklar.

Onların bana söylediği, artık bu büyük kavganın tamamı için bir çözüm bulmak yerine, dünyayla ve insanlığımla uzlaşmanın daha uygun olduğu. Ufak anlamların bana yetmeye başlaması da onlardan sonra oldu. Ruhun bedenden ayrılmadığını ve birini tedavi etmeden diğerini *iyileştirmenin* manasızlığını da böyle idrak ettim.

Kendime eziyet etmiyorum, dünyadaki günlerimin çok uzun olduğunu düşünmüyorum, bittiğinde neler olacağına veya buradaki kavgaların bir devamı ve çözümü olacağına dair eskisi kadar kuvvetli inançlarım yok. Umudum sadece kanayan yaraların artık kanamayacak olması. Uyumsuz olduğumu tüm hücrelerime kadar hissettiğim bu dünyaya sonunda *uyum sağlamış* olacağım, o kadar, geçmiş gitmiş ve kapanmış bir sayfa olarak.

Bu sakinliğe erişebileceğini, belki çoktan eriştiğini düşünüyorum. Dünyayı çabalama yeri olarak görmek yerine, artık dersimizi almış olarak terketmek belki daha iyi olacak. Acının, beklentilerinin karşılanmamasının, anlaşılmamanın, yok olma, görünmeme ihtiyacının karşılanmamasının ve yine de görmezden gelinmenin, hayatı uzaktan sevmenin ve diğer tüm kavgaların sonunda, çabanın bir yere götürmediğini, bizim dışımızdaki bir *rahmet* haricinde, elimizde bir şey olmadığını anladığını sanıyorum.

Gökyüzü ve altındaki dağlar ilham vermeye devam edecek. Biz onlardan devşirdiğimizi devşirmiş, insanları mümkün mertebe teskin etmiş, bir çok kavgayı kaybetmiş ama umarım, kendimizle olan kavgayı kazanmış olarak dünya nöbetini bitireceğiz.